

vidde, men, hvor stor Betydning den vil faa, er jeg ikke i Stand til at bedømme og tror ikke, at nogen er i Stand dertil. Vi have imidlertid set paa dette Spørgsmaal ud fra et Retfærdighedsstandpunkt, idet vi have ment, at naar en Arbejder kommer til Skade, er det ham ligegyldigt, om vedkommende Arbejdsgiver driver den Virksomhed, under hvis Udførelse Arbejderen kom til Skade, som Næringsvej eller ikke. Dette er det ene Princip i vort Forslag. Det andet Princip deri er dette, at vi foreslaa at føje Landbruget ind under Ulykkesforsikringen. Om det berettigede og retfærdige i at gøre dette ere, synes jeg, alle enige. Baade da vort Forslag forelaa i Foraaret og ved den nylig stedfundne Behandling af Forslaget om Søfolks Forsikring har der lydt Røster om at drage Landbruget med ind under Ulykkesforsikringslovgivningen. Det glæder mig at kunne konstatere, at der fra alle Sider her i Tinget er Enighed herom, om der end maaske kan være nogen Meningsforskel om Maaden, hvorpaa dette kan ske. Jeg tør selvfølgelig ikke paastaa, at det, vi her have foreslaaet, er absolut rigtig, men denne Sag gaar vel paa Grund af dens Vigtighed i et Udvalg, og der vil man jo nok nærmere kunne enes om den Vej, man bør gaa, for at naa dette Formaal.

Det tredie Princip i vort Forslag er, at mindre Arbejdsgivere, hvis Skatteindtægt ikke naar op over 1200 Kr. om Aaret, for en meget billig Præmie — højst 3 Kroner — ville kunne forsikre de Arbejdere, der arbejdede for dem.

Uden at komme ind paa de enkelte Paragraffer kunde jeg dog have Lyst til, da man i Foraaret — ikke mindst fra den højtærede Ministers Side — drog saa forfærdelig stærkt til Felts mod det sølle Forslag, at antyde, at alt det, Ministeren pegede paa som noget, der skulde være saa umuligt at gennemføre her til Lands, er gennemført ved den tyske Forsikringslov. Ministeren mente saaledes, at det ikke vilde kunne gaa an at stryge Bestemmelsen om, at Ulykken skulde være foregaaet i en Virksomhed, som var vedkommende Arbejdsgivers Næringsvej. Jeg har i den tyske Forsikringslov for Landbrug og Skovbrug ikke fundet nogen Bestemmelse om, at Ulykken skal have fundet Sted under et Arbejde, vedkommende Arbejdsgiver driver som Næringsvej. Ligeledes findes Bestemmelsen om, at Arbejdsgiverne kunne forsikre sig selv, i den samme tyske Lov for Landbrug og Skovbrug. Saa vidt ere

vi endnu ikke gaaede, at Arbejdsgiverne skulle kunne forsikre sig selv, men vi kunne selvfølgelig intet have imod, at mindre Arbejdsgivere indenfor en vis Skattegrænse skulle kunne drages med ind under Forsikringen, eller maaske paa samme Maade, som den højtærede Regering selv har gjort det i Forslaget om Søfolks Forsikring.

Vi have ikke villet røre ved Grundlaget for Forsikringens Ydelse og have ikke rørt ved det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) berørte i Fjor, Spørgsmaalet om Kapital- eller Renteforsikring. I Tyskland har man Renteforsikringen, og jeg er tilbøjelig til at tro, at den er bedst for de tilskadekomne, men dyrest for Forsikringsyderne. Man ser imidlertid vort Maadehold deraf, at vi ikke have villet røre ved dette store og vigtige Spørgsmaal. Heller ikke have vi villet røre ved Administrationsspørgsmaalet, idet vi i Traad med, hvad der er gældende nu, kun foreslaa at udvide Arbejderforsikringsraadet. Vi have heller ikke foreslaaet at indrette disse tvungne Organisationer, som man har i Tyskland, og som selv forvalte Midlerne. Jeg tror, at det er en meget dyr Foranstaltning — om den er god, ved jeg ikke, men dyr er den i hvert Fald, og der klages i Tyskland meget over, at Administrationen af de sociale Love er saa umanerlig dyr. Heller ikke have vi foreslaaet, hvad Tyskerne have, at der skal samles en Reservefond som Sikkerhed for, at vedkommende Forsikringsselskab er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser. Det er os nemlig ikke bekendt, at der endnu overfor de Forsikringsselskaber, der have paataget sig Genforsikring af Ulykkesforsikring, har været nødvendigt at kræve en saadan Foranstaltning. I Tyskland er man ogsaa meget utilfreds med denne Reservefond, idet man ikke mener, det er rigtigt, at der skræbes saa mange Penge sammen, der komme til at ligge som en temmelig død Masse.

Jeg havde helst ligesom det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), der forleden havde Ordet i Anledning af Søforsikringslovsforslaget, set, at Regeringen var kommen med et Lovforslag som det, der her er forelagt af os, idet vi jo ikke ved Motiver og Beregninger have kunnet underbygge Forslaget saaledes, som Regeringen var i Stand til ved Hjælp af sin Administration, men i Mangel af det bedste tage vi det næstbedste. Naar Regeringen ikke kommer med Forslag, maa andre gøre det, og disse andre kunne med Rimelighed være Socialdemokraterne, da det er dem,